

ประวัติ โดยย่อ
วัดอรุณญวิเวก บ้านปง
ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

รศ. ศุภชัย มิ่งมงคล

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ประวัติโดยย่อ
วัดอรุณวรวิหาร บ้านบาง
ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง
จังหวัดเชียงใหม่

เรียบเรียงโดย
พระอาจารย์เป็ลชัยน ปัณณาทิโป

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
โปรดติดต่อขออนุญาตจากพระอาจารย์เปลื้อง ปัญญาปทีโป
วัดอรัญญวิเวก (บ้านปง) ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ประวัติโดยย่อ

วัดอรัญญวิเวก บ้านปง

ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้ ตั้งอยู่บนเนินเขาเตี้ย ๆ ทางทิศใต้สุดของเขตบ้านปง หมู่ที่ ๗ ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อขึ้นไปอยู่บนสถานที่แห่งนี้แล้ว จะมองเห็นทุ่งนาทางด้านทิศตะวันออกของสำนักสงฆ์ฯ เวียงว่างสุดลูกหูลูกตา สถานที่แห่งนี้มีความร่มรื่น อากาศเย็นสบาย เงียบสงบ ปราศจากเสียงรบกวนใด ๆ เหมาะสำหรับเป็นที่เจริญสมณธรรมของผู้ใฝ่ความสงบทางใจและกายเป็นอย่างยิ่ง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่สถานที่แห่งนี้รกร้างว่างเปล่าไปนานปี ไม่มีผู้ดูแลสนใจ คงเหลือปรากฏไว้ให้เห็นแต่สิ่งที่เป็นอนุสรณ์ คือแนวซากปรักหักพัง อันเป็นฐานของพระวิหาร ชวนให้เกิดความสังเวชสลดใจของผู้ได้พบเห็น ทำให้ระลึกว่าสถานที่แห่งนี้คงจะเป็นสถานที่ที่เคยรุ่งเรืองในด้านพระพุทธศาสนามาแล้วในอดีตกาล

มูลเหตุแห่งการเริ่มต้นสร้างสำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้ขึ้นเป็นปฐมก็เนื่องจาก ในระหว่างประมาณเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐ ที่ผ่านมานั้นคณะศรัทธาหลายท่าน หลายตระกูล ในหมู่บ้านปง ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นผู้ล้นแล้วแต่มีความเชื่อ ความเลื่อมใสในทางพระพุทธศาสนา ต่างมีจิตใจจดจ่อที่จะได้ซาบซึ่งดีมดำในรสพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยปรารถนาที่จะมีพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีลาจารวัตรในทางเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน มาอบรมสั่งสอนให้รู้แจ้งเห็นจริงในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธะ แต่จะเป็นด้วยบุญญาบารมี

หรือวาสนานาบุญของคุณบุคคลผู้สนใจในพระธรรมคำสั่งสอนก็อาจเป็นไปได้ จึงได้มีข่าวเล่าลือกันมาว่า มีพระอาจารย์กัมมัฏฐานที่วัดจาริกมาพักอยู่ที่วัดเจ็ยว อำเภอมะแตง คณะครุฑาทั้งหลายผู้มีความสนใจจึงได้ปรึกษาหารือกันว่า พวกเราทั้งหลายที่จะได้พระกัมมัฏฐานมาโปรดสั่งสอน ก็ควรไปสืบถามดูให้รู้ชัดว่าจะเท็จจริงดังข่าวลือหรือไม่ประการใด หากว่ามีพระกัมมัฏฐานจาริกมาพักอยู่ที่วัดเจ็ยวจริงแล้ว ประสงค์จะมาโปรดเมตตาพวกเราและมาเจริญกัมมัฏฐานที่บ้านปงของเราแล้ว พวกเราก็จะได้ไปอาราธนานิมนต์ท่านมาพักอยู่ด้วยกับพวกเรา เห็นจะดีเป็นแน่แท้ ท่านจะมาพักอยู่ในป่าสถานที่แห่งใด ชอบใจที่ตรงไหน พวกเรา คณะครุฑาทั้งหลายก็จะได้ปลุกกุฎีให้ท่านอยู่อาศัย เป็นที่เจริญสมณธรรมกัมมัฏฐาน

เมื่อได้ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วเช่นนี้ ในวันต่อมาคณะครุฑาชาวหมู่บ้านปง โดยมี พ่อหมื่น ชัยมงคล (พ่ออ้อยเฮือง) เป็นหัวหน้า พร้อมด้วย พ่ออ้อยแสน พิพิภักดี พ่ออ้อยวัง สุ่มดาอิม พ่ออ้อยแสน พ่ออ้อยจัน พ่ออ้อยน้อยหล้า พ่ออ้อยน้อยแก้ว พ่ออ้อยน้อยแสน และ พ่ออ้อยหมื่น ชัยมงคล พร้อมเพรียงกันโดยสามัคคีธรรมทุกคน ออกเดินทางจากบ้านปง มุ่งหน้าไปยังวัดเจ็ยว อำเภอมะแตง อันเป็นที่พักอาศัยของพระอาจารย์กัมมัฏฐานเหล่านั้น เพื่อไปนิมนต์พระอาจารย์กัมมัฏฐานและคณะพระผู้ติดตาม

ครั้นถึงที่พักของพระอาจารย์เหล่านั้นแล้ว ต่างก็อภิวัตกราบไหว้ โดยคารวะอ่อนน้อมและไปนั่งอยู่ ณ ที่ควรแก่ตน ปรากฏว่าพระอาจารย์กัมมัฏฐานที่มาพักอยู่นั้นคือ หลวงปู่มั่น (พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ)

เป็นประธานพร้อมด้วยคณะพระศิษยานุศิษย์ของพระคุณท่านหลายรูป
อาทิ หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ หลวงปู่พร สุมะโณ หลวงปู่พัฒน
และหลวงปู่วิรัช เป็นต้น

คณะศรัทธาที่ไปพร้อมกัน ณ ที่นั้นจึงได้ปรารภเรื่องที่จะขอ
อาราธนานิมนต์หลวงปู่มั่นพร้อมด้วยคณะพระศิษยานุศิษย์ผู้ติดตาม
ครั้งนั้นได้ไปโปรดเมตตาศรัทธาญาติโยมทั้งหลายทางบ้านปงให้ได้รับ
รสพระธรรมคำสั่งสอนและทำบุญกุศลบ้าง

เมื่อหลวงปู่มั่นได้พิจารณาดู และบอกแก่ศรัทธาทั้งหลายว่า
“อาตมาก็พอที่จะไปโปรดเมตตาคณะศรัทธาทั้งหลายได้อยู่หรอก”

เมื่อหลวงปู่มั่น ได้ให้โอกาสเช่นนี้ คณะศรัทธาทั้งหลาย
จึงอาราธนาท่านว่า “หากพระคุณเจ้าให้โอกาสและไม่ขัดข้องด้วยแล้ว
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายก็จะขออาราธนานิมนต์พระอาจารย์เจ้าได้ไปพร้อม
กับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้”

หลวงปู่มั่นกับบอกแก่พวกศรัทธาว่า “หากจะให้อาตมาเดินทาง
ไปพร้อมกับพวกศรัทธาเลยในวันนี้ก็ไม่ขัดข้อง”

เมื่อการอาราธนาได้เป็นที่ตกลงกันเรียบร้อยแล้วเช่นนี้
หลวงปู่มั่นจึงได้สั่งให้คณะพระศิษยานุศิษย์ตระเตรียมสิ่งของเครื่องใช้
อัฐบริวาร แล้วมอบให้พวกคณะศรัทธาคคนละไม้ละมือเพื่อถือมา

การเดินทางในครั้งนี้ไม่มีรถราประการใด ต้องเดินทางด้วยเท้า
เป็นระยะทางประมาณ ๕ กิโลเมตร หลวงปู่มั่นพร้อมด้วย
พระศิษยานุศิษย์และคณะศรัทธาทั้งหลายที่ไปนิมนต์จึงออกเดินทาง
จากวัดเจ็ยวมุ่งหน้าสู่บ้านปง

เมื่อมาถึงบ้านปงและพักผ่อนพอสบายหายเหน็ดเหนื่อยแล้ว
หลวงปู่มั่นจึงได้ถามคณะศรัทธาว่า “มีป่าช้าอยู่ที่ไหนบ้าง อาตมาต้องการ
จะไปพักที่นั่น”

เมื่อหลวงปู่มั่นถามเช่นนี้ คณะศรัทธาจึงได้พาหลวงปู่มั่นไปพักที่ป่าช้าบ้านเด่น ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของบ้านปง

หลวงปู่มั่นกับคณะพระศิษยานุศิษย์ พักอยู่ที่ป่าช้าบ้านเด่นได้ ๓ วัน พอถึงวันที่ ๔ หลังจากหลวงปู่มั่นกับคณะฯ จันท์ตอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่มั่นจึงพูดกับพระคณะฯ และถามคณะศรัทธาว่า “วันนี้อาตมาอยากไปหาที่พักใหม่”

คณะศรัทธาที่นิมนต์หลวงปู่ฯ พร้อมกับคณะสงฆ์ จึงได้ออกเดินทางไปตามป่าละเมาะเลียบตามชายภูเขา จากที่พักในป่าช้าบ้านเด่น มาตามป่าทางทิศตะวันตกของหมู่บ้านปง และเดินตามป่าไปทางทิศใต้ของหมู่บ้านปง จนกระทั่งพากันเดินมาพบสถานที่ ที่มีป่าหนาแน่นไปด้วยหมู่ต้นไม้ขนาดใหญ่ มีต้นใหญ่ต้นเล็กเขียวชอุ่ม เงียบสงบปราศจากเสียงรบกวน เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับผู้ต้องการปฏิบัติธรรมกัมมัฏฐาน แสวงหาความสงบวิเวก ต้องการหาทางพ้นจากกองทุกข์ทั้งปวง

หลวงปู่มั่นจึงพูดว่า “สถานที่นี้ เป็นสำนักปฏิบัติที่เก่าแก่มาแต่โบราณแล้ว เพราะมีร่องรอยซากปรักหักพังของอุโบสถหลงเหลือทิ้งไว้ให้เราเห็นกันอยู่ที่นี่”

ดังนั้น หลวงปู่มั่นจึงบอกกับพระและคณะศรัทธาว่า “อาตมาจะพักอยู่ที่นี่ เราชอบสถานที่นี้ มีความสงบวิเวกดี พวกญาติโยมพากันปลุกตบกระต๊อบให้อาตมาด้วย อาตมาจะย้ายจากป่าช้าบ้านเด่นกับคณะพระติดตาม มาอยู่ที่นี่”

เมื่อหลวงปู่มั่นพูดเช่นนั้นแล้ว ท่านพร้อมกับคณะฯ ก็เดินกลับไปยังที่พักที่ป่าช้าบ้านเด่น และเก็บสิ่งของเครื่องใช้ อัฐบริวาร เรียบร้อย

แล้ว ญาติโยมทุกคนที่เป็นคณะศรัทธาของหมู่บ้านปงก็ช่วยกันถือสิ่งของต่าง ๆ ให้หลวงปู่มั่นและพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมด แล้วจึงออกเดินทางมาตามป่า จนมาถึงสถานที่นี้ คือ สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกนี้เอง

เมื่อมาถึงสถานที่นี้แล้ว ในวันแรก หลวงปู่มั่นจึงบอกกับคณะศรัทธาว่า “ญาติโยมทั้งหลาย ในวันพรุ่งนี้หรือวันต่อ ๆ ไป จึงพากันมาทำกุฏิ กระจต้อบ ตูบ ให้อาตมาพักนะ” แล้วคณะศรัทธาทั้งหลายก็พากันกลับบ้านของตน

หลังจากคณะศรัทธาพากันกลับไปแล้ว หลวงปู่มั่นจึงพูดกับพระลูกศิษย์ว่า “พระทุกองค์ต้องพากันแยกย้ายไปหาที่พักใ้ร่มต้นไม้ที่เหมาะสม แล้วแขวนกลด เพื่อบำเพ็ญทำความเพียร ปฏิบัติธรรม กัมมัฏฐาน” ดังนั้น พระภิกษุทุกองค์ ต่างก็แยกย้ายกันไปตามคำสั่งของหลวงปู่มั่น พากันเดินหาสถานที่ที่ตนเองชอบ แขวงกลดให้เรียบร้อยตามความเหมาะสมของตน อยู่ในบริเวณสำนักป่าแห่งนี้ หลวงปู่มั่นก็คำสั่งสอนข้อวัตรปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ให้พระนำไปปฏิบัติ เจริญภาวนาต่อไป

ในวันต่อมา คณะศรัทธาในบ้านปงผู้มีใจเป็นกุศลได้พากันมากرابไหว้ฟังเทศน์ฟังธรรม ทำบุญถวายทานข้าวน้ำโภชนะอาหารการกิน แล้วจึงพากันมาสร้างตupaกระจต้อบหลังเล็ก ๆ ถวายหลวงปู่มั่น และพระลูกศิษย์ทุกองค์ เพื่อเป็นที่กำบังนั่งเจริญภาวนากันไปทุก ๆ วัน

จนกระทั่งถึงปีใหม่ ในปี พ.ศ.๒๔๗๑ หลวงปู่มั่นพาคณะศิษย์บำเพ็ญเพียรเจริญภาวนาอยู่ที่นี้ตั้งแต่นั้นปี คือ เดือนมกราคม ไปจนถึงเดือนมิถุนายน เมื่อจวนจะเข้าพรรษาในปีนี้ คณะศรัทธาหมู่บ้านปงทั้งหลาย ได้แก่ พ่อหมื่น ชัยมงคล (พ่ออ้อยเฮื่อง) เป็นหัวหน้า พร้อมด้วย พ่ออ้อยแสน พิพิจักดี พ่ออ้อยวัง สุ่มดาอิม พ่ออ้อยแสน

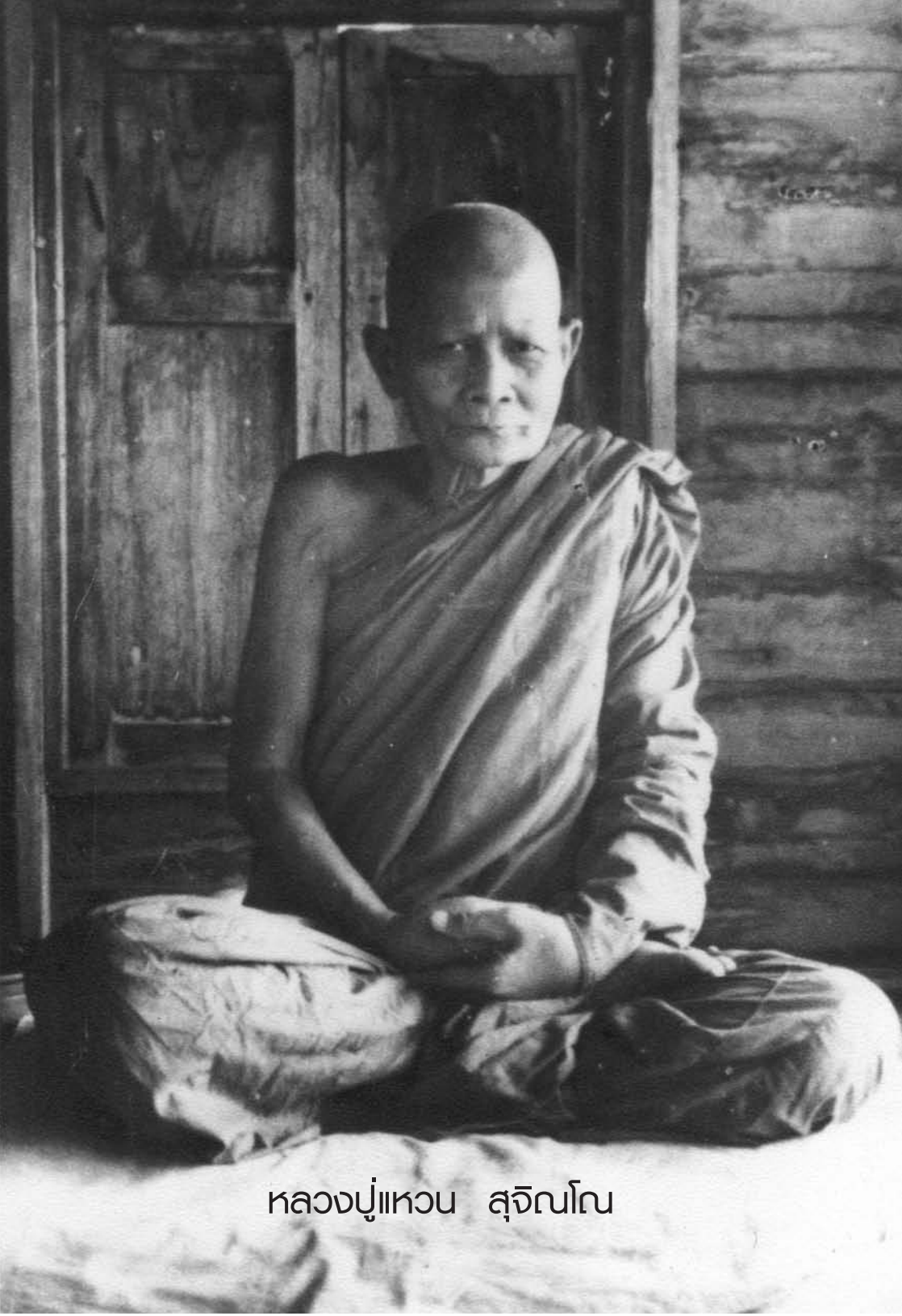
พ่ออุ้ยจั้น พ่ออุ้ยน้อยหล้า พ่ออุ้ยน้อยแก้ว พ่ออุ้ยน้อยแสน และ พ่ออุ้ยหมื่น ชัยมงคล พร้อมเพรียงกันโดยสามัคคีธรรมทุกคน ก็พากันมากราบไหว้ ขออาราธนาในมนต์พระคุณเจ้าหลวงปู่มั่น ฐิริทัตตเถระ พร้อมกับพระภิกษุที่มาพักบำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่ที่นี่รวมกัน ขอให้อยู่ จำพรรษาในสถานที่นี้ต่อไปร่วมกันหมดทุกองค์ คณะศรัทธาข้าพเจ้า ทั้งหลายจะดูแลปรนนิบัติ อุปัฏฐาก และทำบุญกุศล ฟังเทศน์ สั่งสอนธรรมะให้แก่ญาติโยมทั้งหลายด้วย

ท่านหลวงปู่มั่นก็ได้รับคำอาราธนาญาติโยมว่า “อาตมาก็จะ จำพรรษาอยู่ที่นี่ให้กับญาติโยมได้อยู่หอรอก ในพรรษาที่จะมาถึงนี้” พอหลวงปู่มั่นได้รับนิมนต์คณะศรัทธาแล้ว ศรัทธาทั้งหลายต่างคนก็ ปลื้มใจมากที่ได้พบเห็นครูบาอาจารย์ก็มีมาตรฐาน ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ พักจำพรรษาอยู่กับตน ทุกคนก็ได้พากันตั้งอกตั้งใจทำบุญกุศลกับท่าน ตามกำลังของตนเอง

สรุปว่าในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ สำนักสงฆ์อรัญญีวิเวกบ้านปางแห่งนี้ ได้มีครูบาอาจารย์มาโปรดญาติโยม และมาพักอยู่จำพรรษาครั้งแรก ร่วมกันในสถานที่นี้รวม ๕ องค์ ได้แก่

๑. หลวงปู่มั่น ฐิริทัตตเถระ เป็นหัวหน้าของพระภิกษุ
๒. หลวงปู่พร
๓. หลวงปู่พัฒน์
๔. หลวงปู่วิรัช
๕. หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

ฉะนั้น จึงเป็นอันแสดงว่าหลวงปู่มั่น ฐิริทัตตเถระ ได้เป็นผู้มา พื้นฟูสำนักสงฆ์แห่งนี้ เริ่มต้นแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๗๑ เป็นต้นมา คณะศรัทธาทั้งหลายแห่งบ้านปางและบ้านใกล้เคียง ก็ได้มาประกอบกิจการ

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

หลวงปู่ต๋อ อจลนุโ

บุญการกุศล ทำการอุปัฏฐากพระภิกษุสงฆ์ อันมีพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เป็นประธานด้วยดีตลอดมาในพรรษานี้

เมื่ออยู่จำพรรษากาลไปจนได้ครบไตรมาส ๓ เดือนแล้ว หลวงปู่มั่นก็ยังพาพระลูกศิษย์บำเพ็ญทำความเพียรต่อไปอีก และเทศนา สอนธรรมะให้แก่คณะศรัทธาญาติโยมต่อไป จนกระทั่งถึงเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๒ หลวงปู่มั่นก็เห็นว่าได้อบรมสั่งสอนธรรมะ โปรดคณะศรัทธาญาติโยมเป็นเวลาพอสมควรแล้ว หลวงปู่มั่นจึงได้บอก กับคณะศรัทธาญาติโยมบ้านปางทั้งหลายว่า “อาตมาก็พักอยู่ที่นี้กับ ญาติโยมเห็นว่าเป็นเวลาพอสมควรแล้วนะโยม อาตมาจะขอลาญาติโยม ไปหาบำเพ็ญเพียรในที่อื่นต่อไป”

ก่อนหลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ จะลาจากคณะศรัทธาญาติโยม บ้านปางไป หลวงปู่มั่นได้บอกสั่งกับหัวหน้าคณะศรัทธาญาติโยมบ้านปางทั้งหลายว่า

“อาตมาจะตั้งชื่อสถานที่นี้ให้ชื่อว่า **สำนักสงฆ์อรัญญีวิเวกบ้านปาง** ขอให้คณะศรัทธาญาติโยม ช่วยพากันดูแลสำนักสงฆ์อรัญญีวิเวก บ้านปางแห่งนี้ ของพวกเราศรัทธาเอาไว้อย่างดี ๆ นะ ต่อไปในอนาคต ข้างหน้าโน้น เจ้าของเดิมเขาจะมาพัฒนาดูแลสถานที่แห่งนี้ให้เจริญรุ่งเรือง และจะได้เป็นที่พึ่งของบ้านเมืองและคณะศรัทธาทั้งหลาย จะได้อาศัย สถานที่แห่งนี้เป็นที่ฝึกปฏิบัติอบรมจิตใจให้ดี และมีความสุขในอนาคต ข้างหน้าต่อไป”

เมื่อหลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ ได้บอกสั่งกับคณะศรัทธาทั้งหลายแล้ว ในวันต่อมาหลวงปู่มั่นก็ได้พาคณะลูกศิษย์ออกเดินทางจากสำนักสงฆ์ อรัญญีวิเวกแห่งนี้ไป เดินทางต่อไปพักอยู่ที่ถ้ำเชียงดาวหมู่บ้านถ้ำเชียง ดาวกับคณะลูกศิษย์ผู้ติดตามไปด้วย ตอนที่หลวงปู่มั่นพักอยู่ที่ถ้ำเชียง

ดาวนั้น หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณได้เล่าให้ข้าพเจ้าผู้เขียนประวัติวัดอรัญญวิเวก ฟังเพียงย่อ ๆ ว่า ได้มีครูบาอาจารย์หลายท่านมาพักอยู่กับหลวงปู่มั่น

บัดนี้ วกเข้ามาพูดเรื่องวัดอรัญญวิเวกอีกต่อไป ในภายหลัง หลวงปู่มั่นออกจากสำนักนี้ไปแล้ว ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ก็ได้มีครูบาอาจารย์ มาพักบำเพ็ญเพียรอยู่ในสำนักสงฆ์แห่งนี้มีได้ชาติ อาทิ

หลวงปู่พรหม จิรปุณฺโญ (๒ พรรษา)

หลวงปู่ขาว อนาลโย (๑ พรรษา)

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม (๓ พรรษา)

หลวงปู่ไค้ (๒ พรรษา)

หลวงปู่เพียร (๑ พรรษา)

จนกระทั่งมาถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ก็ได้มีคณะหลวงปู่ครูบาอาจารย์ มาพักจำพรรษาอยู่หลายองค์ ได้แก่

๑. หลวงปู่เหล็ก เสด็จรังสี

๒. หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

๓. หลวงปู่บุญ

๔. หลวงปู่บุญธรรม

๕. หลวงปู่อ่อนลี

๖. อาจารย์สุธรรม

๗. หลวงปู่อ้าย

๘. หลวงพ่อคำ

หลังจากนั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ - พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นต้นมา สำนักสงฆ์แห่งนี้ก็ว่างเปล่า ไม่มีครูบาอาจารย์มาพักจำพรรษาเลย ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะทางการเมืองไม่สงบ เกิดสงครามมหาเอเซียบูรพา มีการรบราฆ่าฟันกันอยู่ทั่วเอเซีย ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ได้เดือดร้อน

ไปด้วยกันกับทางบ้านเมืองไม่สงบนั่นเอง ในสำนักสงฆ์ฯ แห่งนี้ ได้มี
กองทหารจากจังหวัดอุดรธานี อุบลราชธานี นครราชสีมา เชียงใหม่ และ
ลำปาง มาพักทำฐานทัพอยู่ในสำนักสงฆ์แห่งนี้ มีกองทัพทหารตั้งอยู่เต็ม
ไปหมด เหล่าทหารทั้งหลายมาพักอยู่บนศาลา ๔ ห้องเล็ก ๆ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ หลังจากที่สงครามสงบลงแล้ว
เหล่าทหารทั้งหลายก็ได้เลิกกลับไปหมด หลวงปู่สิม พุทธาจาโร
กับสามเณรละมัย จึงได้ผ่านมาแวะพักปฏิบัติอยู่ในสำนักสงฆ์อรัญญีวิเวก
นี้เป็นองค์แรกนับจากสงครามเสร็จสิ้นลง แต่ท่านหลวงปู่สิมไม่ได้อยู่
จำพรรษาที่นั่นในปีที่ท่านผ่านมาแวะพักแล้วก็ลาจากไปหาที่บำเพ็ญภาวนา
ในที่แห่งอื่นต่อไป

ในภายหลัง ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๖ หลวงปู่สิมได้เล่าให้ข้าพเจ้า
ผู้เขียนประวัติฟังว่า “แต่ก่อนมีศาลาเพียง ๑ หลังเล็ก ๆ มีเหล่าทหาร
หรือประชาชนภายนอกไม่รู้มาขโมย ลักถอดหรือเอากระดานปูพื้นศาลาไป
เหลือกระดานปูพื้นศาลาไว้เพียง ๔ แผ่นเท่านั้น พอให้ได้ทางกลด
นั่งนอนปฏิบัติภาวนา ส่วนสามเณรละมัยนั้น ต้องไปกางมุ้งนอนอยู่ที่ถุน
ศาลา เพราะว่าบนศาลาไม่มีกระดานปูพื้น โดนขโมยลักเอาไปหมด”
หลวงปู่สิมได้เล่าให้ฟังอย่างนี้

ในสำนักสงฆ์อรัญญีวิเวกแห่งนี้ก็ได้มีครูบาอาจารย์สามเณร
รูปอื่น ๆ มาพักปฏิบัติภาวนาบ้าง ผลัดเปลี่ยนกันไปตามกาลเวลา เพราะ
เหตุว่าในสมัยก่อนที่ผ่านมาแล้วนั้น พวกเรา ๆ ก็คิดเอาที่แล้วกันนะ
ในสถานที่นี้ก็คงเป็นป่าไม้หนาทึบหนาแน่นหนาพันธุ์เต็มไปหมด เงียบสงบมาก
แน่นอน และบ้านก็คงมีน้อยครอบครัวที่จะดูแลอุปฐากพระสงฆ์

การอยู่กินหลับนอนก็จะเป็นไปด้วยความยากลำบากมาก เพราะรถราจะนั่งไปมากก็ยังมี จะเดินทางไปไหนมาไหนก็เดินทางเท่ากันทั้งนั้น

ในระหว่างปี พ.ศ.๒๔๘๗ ถึงปี พ.ศ.๒๔๙๔ มี

๑. หลวงปู่พรหม จิรปุณฺโณ มาพักจำพรรษาอยู่ที่นี่ ๒ ปี
๒. หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มาพักจำพรรษาอยู่ที่นี่ ๓ ปี
๓. หลวงปู่ขาว อนาลโย มาพักจำพรรษาอยู่ที่นี่ ๑ ปี

ในปีต่อมาก็ยังมีครูบาอาจารย์มาพักภาวนาอยู่ไม่ได้ขาด มากบ้าง น้อยบ้างจนกระทั่งมาถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๕ หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ก็วกกลับมาพักจำพรรษาเป็นหลักอยู่ที่นี่อีกเป็นครั้งที่สองนั้น ก็ได้มีครูบาอาจารย์หลายท่านหลายองค์มาพักอยู่กับหลวงปู่แหวน มาอยู่ภาวนาปฏิบัติธรรมก็มีมณฺฐานชั่วคราว แต่ไม่ได้จำพรรษา เช่น หลวงพ่อจวน กุศลเศฐสฺสโร หลวงปู่ฝั้น หลวงพ่อสุภาพ ธมฺมปญฺโญ หลวงพ่อสิงทอง หลวงพ่อวัน อุตฺตโม และ พระอาจารย์บุญหนาเป็นต้น

และในระหว่างปี พ.ศ.๒๔๙๕ นั้นได้มีครูบาอาจารย์หลายท่านหลายองค์มาพักอยู่จำพรรษากับหลวงปู่แหวน ดังนี้

๑. หลวงปู่ครูบาคำแสนน้อย คุณาลงกาโร วัดดอนมูล
 ๑. สันกำแพง มาพักจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่แหวน ๓ ปี
๒. หลวงพ่อคำ
๓. หลวงพ่อคำอ้าย
๔. หลวงพ่อบุญธรรม
๕. หลวงปู่ถิ่น
๖. หลวงปู่เพียร
๗. หลวงปู่ไค้

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ก็ได้มาพักจำพรรษาอยู่ด้วยกัน กับหลวงปู่แหวนมากบ้าง น้อยบ้างตามกำลังของตน เพราะในสำนักสงฆ์ อรัญญีวิเวกแห่งนี้ การฉันอาหารแต่ก่อนที่ผ่านมามีความขัดสนลำบากมาก ทั้งน้ำใช้ น้ำดื่ม และยารักษาโรคภัยไข้เจ็บ ก็หายากลำบากมาก พระภิกษุสงฆ์ที่มาปฏิบัติภาวนาในที่สำนักแห่งนี้ แต่ละองค์ก็ต้องมีความอดทนมากพอสมควร จึงจะอยู่ปฏิบัติภาวนาพักอยู่ที่นี้ได้นาน

ก็ไม่ได้กล่าวหาว่า ญาติโยมไม่ดูแลพระสงฆ์ ที่มาบำเพ็ญภาวนา อยู่ที่นี้นะ เพราะแต่ก่อนนั้น ญาติโยมศรัทธาทั้งหลายก็มีความลำบาก เช่นกัน ญาติโยมศรัทธาทั้งหลายก็ดูแลพระสงฆ์เต็มกำลังศรัทธาของตน ทุก ๆ ครอบครั้ว

บัดนี้ เป็นนาบุญของคณะศรัทธาทั้งหลาย ตั้งแต่หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ได้มาพักจำพรรษาอยู่สำนักสงฆ์อรัญญีวิเวกแห่งนี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ หลวงปู่แหวนก็ได้พักจำพรรษาอยู่สำนักสงฆ์อรัญญีวิเวก แห่งนี้ตลอดมา จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๕ รวม ๑๐ ปี ถ้านับรวมกับที่ หลวงปู่แหวนมาพักจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่มั่นครั้งแรกอีก ๑ ปี คือในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ แล้ว หลวงปู่แหวนก็ได้จำพรรษาอยู่สำนักสงฆ์ อรัญญีวิเวก รวม ๒ ครั้ง เป็นเวลา ๑๑ พรรษาพอดี

ในระหว่างที่หลวงปู่แหวนพักจำพรรษาอยู่รอบ ๑๐ ปีนี้ ก็ได้มี ครูบาอาจารย์มาพักอยู่ภาวนาด้วยกันกับหลวงปู่หลายรูป จนมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๕ หลวงปู่แหวนจึงได้ขอลาคณะศรัทธาญาติโยม ออกเดินทางจากสำนักสงฆ์อรัญญีวิเวกบ้านปางแห่งนี้ไปพักอยู่ที่วัดดอยแม่ปิ้ง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ จนกระทั่งหลวงปู่แหวนได้มรณภาพไป

ในปีต่อมา คือ พ.ศ.๒๕๐๖ ในสำนักสงฆ์อรัญญิกวณนี้ ก็ได้มี พระอาจารย์หนูบาล และท่านพระอาจารย์รังษี มาพักจำพรรษาในสำนักกษ นี้ อยู่ ๒ รูปด้วยกัน เป็นระยะเวลา ๑ พรรษา เมื่อทั้ง ๒ รูปอยู่สมควร แล้ว ก็ล่าลาคณะศรัทธาจากไปที่อื่น

หน้านอกฤดูแล้ง สำนักสงฆ์ก็ว่างเปล่า ไม่มีพระอยู่ประจำ แต่ก็ได้มีครูบาอาจารย์เดินทางมาจากจังหวัดต่าง ๆ มาอยู่บำเพ็ญภาวนา อยู่ชั่วคราวแล้วก็จากไป

จนมาถึงปีใหม่ ใน พ.ศ.๒๕๐๗ ก็ได้มีหลวงปู่สาม อภิญาโณ กับหลวงพ่อดำอ้ายได้พากันมาพักจำพรรษาอยู่ร่วมกันที่สำนักสงฆ์ อรัญญิกวณแห่งนี้ เมื่อออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ทั้ง ๒ รูปก็ออกเดินทาง ไปรุดงค์ในสถานที่ต่าง ๆ ต่อไป ทำให้สำนักสงฆ์นี้ว่างเปล่าจาก ครูบาอาจารย์ดูแลอีกครั้ง ก็มีเพียงแต่ครูบาอาจารย์มาแวะพักอยู่ชั่วคราว แล้วก็เดินทางจากไป

จนมาถึงจนเวลาจะเข้าพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ หลวงปู่สาม กับหลวงพ่อดำอ้าย ๒ รูปเดิมนั้นแหละก็ได้กลับมาจำพรรษาอยู่ที่สำนัก สงฆ์อรัญญิกวณแห่งนี้ อีก หลวงปู่ทั้ง ๒ รูปนี้ ได้มาบำเพ็ญภาวนาอยู่ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เมื่อออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ทั้ง ๒ รูปนี้ก็ขอลา คณะศรัทธาญาติโยมออกเดินทางไปหาเจริญภาวนาในสถานที่ต่าง ๆ ต่อไป ก็ทำให้ในสำนักสงฆ์อรัญญิกวณนี้ว่างเปล่าอีก ไม่มีพระเถระ ครูบาอาจารย์มาพักอยู่ประจำเลย แต่หน้าแล้งนอกพรรษาก็ได้มี ครูบาอาจารย์มาแวะพักบ้าง มาพักอยู่ในระยะสั้น ๆ แล้วก็ลาจากไป เช่น หลวงพ่อมหาปราโมทย์ อาจารย์คำแปง หลวงพ่อจันดี เขมปญโญ เป็นต้น ตามที่ผู้เขียนได้ยืมข่าวมา

จึงมาคิดว่า “ทำไมหนอลำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้ บางปี ก็มีครูบาอาจารย์อยู่จำพรรษา บางปีก็ไม่มีครูบาอาจารย์มาพักอยู่จำพรรษา เลย ว่างเปล่าเป็นเพราะเหตุอะไรหนอ ก็มาคิดอยู่เหมือนกัน คงเป็น เพราะว่าเป็นสถานที่สำนักสงฆ์ฯ แห่งนี้เป็นสถานที่ของครูบาอาจารย์ผู้มี คุณธรรมชั้นสูง ได้มาเลือกหาสถานที่เหมาะสมกับผู้บำเพ็ญธรรมเจริญ ภาวนาปฏิบัติทำความเพียร แสวงหาทางสงบ ต้องการพบทางพ้นจากกอง ทุกข์ทั้งปวงไป ถ้าหากพวกเรามาคิดดูอีกมุมหนึ่งแล้ว ก็จะมีรู้สึกเข้าใจ ได้ทันทีว่า โอ้อ่อยอนิจจัง ไม่เที่ยงจริง ๆ นะ”

ถ้าคิดดูอีกทีนั้น ก็นึกได้เหมือนกันนะว่า ในอดีตที่ผ่านมาแล้ว สถานการณ์ของโลกและบ้านเมืองก็ยังไม่มีคนมากเหมือนในปัจจุบันนี้ ความเจริญในด้านพัฒนาวัตถุ เครื่องใช้ไม้สอยในการอำนวยความสะดวกนั้นก็ มีน้อยมาก การคมนาคมไปมาหากันก็ลำบาก การทำมาหากินเลี้ยงชีพ ก็ลำบากมากเช่นกัน จึงทำให้มีความไม่สะดวกขัดข้อง เป็นเพราะเหตุ นี้เอง ในสถานที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้ก็เช่นเดียวกัน แต่ก่อนนั้น ลำนักสงฆ์ที่นี่นั้นก็มีความทุกข์ยากลำบาก น้ำใช้น้ำจันก็ลำบาก ต้องเดินลงไปจากเนินภูเขา ไปอาบน้ำ สระน้ำที่หนองน้ำ ทางทิศเหนือหน้า ลำนักสงฆ์ อาบน้ำเสร็จแล้วก็ต้องตักน้ำใส่ถัง หิ้วเดินขึ้นเนินภูเขา กลับมายังลำนักสงฆ์ ก็เหน็ดเหนื่อยกันทุก ๆ วัน การขบฉันอาหาร ก็ลำบากเหมือนกัน ยารักษาการเจ็บป่วยอาพาธก็หายากลำบากมาก จะเดิน ทางไปโรงพยาบาลในเชียงใหม่ก็อยู่ไกล รถที่จะนั่งไปโรงพยาบาลก็หายาก พระก็ต้องมีขันติ มีความอดทนมาก

เมื่อการอยู่พักอาศัยในสำนักสงฆ์อรัญญวิเวก มีความขัดข้อง เช่นนี้ จึงเป็นเหตุทำให้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายพักอยู่บำเพ็ญเพียรภาวนา

อยู่ไม่ได้นานในสถานที่นี้ มีแต่หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ รูปเดียวเท่านั้น
ที่มาพักบำเพ็ญภาวนาอยู่ในสำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้ได้นานถึง
๑๑ พรรษา (ปี) ถือว่ายอดเยี่ยม หลวงปู่เป็นผู้มีขันติ มีความอดทนมาก
ครูบาอาจารย์องค์อื่น ๆ ก็เหมือนกันที่ได้มาพักอยู่ในสำนักนี้ก็ต่อมามี
ความอดทนเหมือนกัน เพราะแต่ก่อนนั้นเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ให้ความสะดวก
นั้นหายากมาก ฉะนั้นครูบาอาจารย์ทุกรูปทุกองค์นั้นอยู่ที่สำนักไหน
วัดใด ก็ต่อมามีความอดทนมากจริง ๆ ในการบำเพ็ญเพียร
เจริญภาวนา หาท่างพันทุกข์ เป็นที่น่าเคารพกราบไหว้บูชาจริง ๆ
ในปัจจุบันนี้ ก็ได้มีพระเถรครูบาอาจารย์ทั้งหลายกำลังปฏิบัติภาวนา
กันดีตามความสามารถของแต่ละท่านละองค์เช่นกัน

มาบัดนี้ ก็วกกลับมาถึงเรื่องราวของสำนักสงฆ์อรัญญวิเวก
หลังจากในปี พ.ศ.๒๕๐๘ ผ่านไปแล้วนั้น สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกก็ว่าง
เปล่าไม่มีพระเถรครูบาอาจารย์พักอยู่ที่นี้ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๐๙ วันที่ข้าพเจ้าเดินทางมาถึงสำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้

บัดนี้ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้มาพักมาปฏิบัติอยู่ที่สำนักสงฆ์
อรัญญวิเวกแห่งนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ข้าพเจ้าได้พักอยู่ที่วัดป่า
บ้านสะลงนอก บำเพ็ญเพียรเจริญภาวนา พักอยู่ที่นั่นได้ ๒ ปีแล้ว
ข้าพเจ้าทำความเพียรนั่งเจริญภาวนาอยู่ในกุฏิคนเดียว จิตใจสงบ
เป็นสมาธิแนบแน่นมั่นคงดีมาก เกิดความสว่างเหมือนกับมองดูอะไรสว่าง
เห็นไปหมด แล้วเกิดเบากายเบาใจมาก เหมือนตัวนั่งอยู่ที่นี่ ลอยขึ้นไป
บนท้องฟ้าสูง มองลงมาข้างล่างเห็นหมู่บ้านของคนตั้งอยู่เป็นหย่อม ๆ
แล้วก็ลอยไปเรื่อย ๆ อยู่บนท้องฟ้า ก็มองดูหมู่บ้านต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ
ลอยไปจนถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มองลงมาจากท้องฟ้า ดูป่า และ

มีช่องว่างมองเห็นศาลาเล็ก ๆ อยู่ในป่า มองไปมองมาก็ได้เห็นหลวงปู่ชอบเดินอยู่ข้างล่าง เอาผ้าอาบน้ำปอกศีรษะเดินอยู่ ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ ลอยลงมาข้างล่าง ลงมายืนอยู่พื้นดินแล้วก็เดินเข้าไปไหว้หลวงปู่ชอบ ท่านก็มองดูหน้าข้าพเจ้าก็ไม่พูดอะไร มีแต่หลวงปู่ยิ้มมนิดหน่อย ข้าพเจ้าก็เลยถามหลวงปู่ว่า “หลวงปู่ครับ หลวงปู่จะไปไหน?” ท่านตอบว่า “ผมจะไปอาบน้ำ” ท่านตอบข้าพเจ้าแล้วท่านหลวงปู่ก็หายจากไป

ข้าพเจ้าก็ลอยขึ้นไปบนอากาศ บนท้องฟ้าต่อไปอีก แล้วก็มองลงมาข้างล่างที่ถนนหน้าบ้านโยม ก็มองเห็นโยมผู้หญิงคนหนึ่งนั่งยกมือไหว้แหงนหน้าขึ้นไปมองดูข้าพเจ้าที่กำลังลอยอยู่บนท้องฟ้า โยมผู้หญิงคนนั้นก็พูดดัง ๆ ว่า “ขอนิมนต์ท่านเจ้าลงมาโปรดข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าจะขออุปัฏฐากท่าน ดูแลท่านเจ้า และจะถวายรวงเท่าไรที่ท่าน ๔ รวง” โยมผู้หญิงคนนั้นกล่าว ข้าพเจ้าก็เลยค่อย ๆ ลอยลงมาพบโยมผู้หญิงคนนั้น มายืนอยู่ตรงหน้าโยม ห่างประมาณ ๓ เมตร

ข้าพเจ้าก็ถามโยมว่า “โยม อยู่ด้วยกันในบ้านนี้ทั้งหมดกี่คน” โยมก็ตอบว่า “มีลูก ๕ คน อยู่กับสามีอีก รวมเป็น ๗ คนในบ้านนี้ ขอให้ท่านมาโปรดข้าพเจ้าด้วย”

พอสนทนากับโยมเสร็จแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ลอยขึ้นไปบนอากาศต่อไป ลอยข้ามบนภูเขาสูง ผ่านไปนมัสการกราบไหว้หลวงปู่แหวนที่วัดดอยแม่ปิ้ง เมื่อข้าพเจ้าลอยไปถึงดอยแม่ปิ้งแล้ว ก็ลงไปที่ลานหน้าวิหารเล็กเท่านั้น แล้วจึงค่อยเดินไปกราบหลวงปู่แหวนที่กุฏิ หลวงปู่ถามว่า “มาเยี่ยมเราหรือ” ข้าพเจ้าตอบว่า “มากกราบหลวงปู่” ข้าพเจ้ามีความสุขมากในตอนนั้น เหมือนกับตนเองอยู่กับหลวงปู่อยู่ตลอดเวลา

ต่อมาเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ก็ออกจากสมาธิ ก็รู้ว่าตนเอง อยู่ในภุม্মิที่วัดป่าสะลงนอกคนเดียว จิตใจข้าพเจ้าเบาสบายทั้งกายและ จิตใจ เพราะการที่ได้เห็นว่าตนเหาะเหินเดินอากาศไปสมใจหวัง และก็เห็น นิमितในเวลากำลังนั่งทำสมาธิอยู่ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

เมื่ออยู่วัดป่าสะลงนอกสมควรแล้ว ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้าพเจ้า ก็ลาญาติโยมออกเดินทางมาพักอยู่ที่วัดป่าอาจารย์คือ พักอยู่ฟังเทศน์ หลวงปู่แล้ว ข้าพเจ้าก็เล่าเรื่องนั่งสมาธิเห็นนิมิตต่าง ๆ ดังได้กล่าวมา แล้วนั้นให้หลวงปู่ตีอึ้ง ท่านก็ยิ้ม ๆ แล้วบอกว่า “เออ ในวันข้างหน้า ต่อไปนี้ มันจะมีโยมดูแลอุปัฏฐากนะพระนี่” หลวงปู่ท่านบอกข้าพเจ้า

เมื่อพักอยู่กับหลวงปู่ตีอึ้งพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอลาจากหลวง ปู่ตีอึ้ง สะพายบาตรแบกกถเดินทางลัดป่าไปทางทิศตะวันออก มุ่งหน้า เดินทางไปเรื่อย ๆ จนไปถึงหมู่บ้านปง เดินเลี้ยวขวาตามทางมา ถึงริมเนินภูเขาเตี้ย ๆ แล้วก็เดินขึ้นไปตามทางเล็ก ๆ ขึ้นไปถึงสำนัก สงฆ์อรัญญวิเวกบ้านปง ข้าพเจ้าวางบาตร วางกลดไว้กับพื้นดิน แล้ว ก็ไปนั่งลงที่ไต้ร่มมะม่วง นั่งมองหน้ามองหลังอยู่คนเดียว รู้สึกว่าสถานที่นี้เงียบสงบมาก ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย ๑๗.๐๐ น. เศษ ของวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่ข้าพเจ้าได้เดินทางมาถึงสำนักสงฆ์ อรัญญวิเวกแห่งนี้

เมื่อเห็นว่าจะมีดีค่าแล้ว ข้าพเจ้าก็เลยเดินไปหาที่พัก ไปพบภุม্মิ เก่า ๆ ที่หลังคากระเบื้องหลุดออก ตกลงบนพื้นดินไปครึ่งหลังแล้ว แต่ก็ยังเหลือกระเบื้องหลังคาอีกส่วนหนึ่งที่พอบังแดดได้ กระดานปูพื้น ก็หลุดออกเหลืออยู่ห้องเดียวพอได้นั่งนอนปฏิบัติ ทราบภายหลังว่าภุม্মิ เก่าหลังนี้เป็นภุม্মิเก่าของหลวงปู่แหวนที่เคยพักอยู่บำเพ็ญเพียรภาวนา

แต่ก่อน ตอนสมัยหลวงปู่มาพักจำพรรษาอยู่ที่สำนักสงฆ์นี้เอง

ข้าพเจ้าก็เลยขึ้นพักที่กุฏิเก่าของหลวงปู่แหวน บำเพ็ญเพียรภาวนา ตอนมาอยู่วันแรก และที่พักอยู่ที่กุฏิของหลวงปู่นี้ ปฏิบัติภาวนาอยู่องค์เดียว จิตใจก็สงบเป็นสมาธิดีมาก ก็เลยพักอยู่ที่กุฏิเก่าของหลวงปู่แหวนต่อไป

ในตอนเช้าข้าพเจ้าเดินเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้านปง ก็ได้พบกับ คณะครุฑาญาติโยมหลายคน ครุฑาผู้ขอนิมนต์ตามที่ได้เห็นในนิมิต ตอนภาวนาอยู่ที่วัดป่าสะลงนอคนั้น ก็ได้เดินออกจากบ้านมาใส่บาตร ข้าพเจ้า เป็นโยมผู้หญิงชื่อแม่บัวคำ เป็นเมียของพ่อกำนันเมา หรือ พ่อแควนเมา เมื่อใส่บาตรเสร็จแล้วก็กล่าวว่า “ข้าเจ้าขอนิมนต์ท่านเจ้า พักอยู่ที่สำนักสงฆ์นี้นาน ๆ (เมิน ๆ) เหนอ ข้าเจ้าพร้อมทั้งครอบครัวจะดูแล อุปัฏฐากท่านเจ้า” พ่อกำนันเมา-แม่บัวคำ สุริยวรรณ ครอบครัวนี้ก็เป็น โยมอุปัฏฐากหลวงปู่แหวน เมื่อแต่ก่อนตอนหลวงปู่แหวนท่านพำนัก บำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่ที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวก ในอดีตที่ผ่านมาแล้ว

ข้าพเจ้าก็ถามในครอบครัวนี้ ซึ่งก็มีลูก ๕ คนจริง ๆ และโยม ก็ได้ซื้อรองเท้าถวายให้ข้าพเจ้า ๔ คู่จริง ๆ ตามที่ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตมาก่อนจะมาพักอยู่ที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกนั่นเอง

เมื่อข้าพเจ้าได้พักอยู่บำเพ็ญภาวนาอยู่องค์เดียว การปฏิบัติจิตใจก็สงบเป็นสมาธิมากขึ้นเป็นลำดับ ในคืนวันหนึ่งก็เกิดเห็นนิมิตสว่าง เกิดขึ้น มองเห็นสถานที่นี้ เป็นสำนักสงฆ์ที่ปฏิบัติภาวนาของพระสงฆ์ มาแต่อดีตที่ผ่านมาแล้วนับมาจนถึงปัจจุบัน คือ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น สำนักสงฆ์แห่งนี้สร้างมาแล้วรวม ๘๐๖ ปี ตามข้าพเจ้าได้เห็นนิมิต

สถานที่แห่งนี้ มีคุณแม่บัวใส ชัยมงคล บุคคลเดิมนี้เอง

แต่ภพชาติอดีตปางก่อน เป็นศรัทธา เป็นหัวหน้าในการสร้างสำนักสงฆ์นี้ และก่อสร้างวิหารหลังเล็ก ๆ มีพระประธานหล่อด้วยปูนผสมดินเหนียว ๓ องค์ พระพุทธรูปทองเหลืองหน้าตัก ๙ นิ้ว ตั้งในวิหารเล็กอีก รวมมีพระพุทธรูปตั้งอยู่ในวิหารทั้งหมด รวมเป็น ๕ องค์

เมื่อข้าพเจ้าได้มาพักอยู่ที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกนี้ ก็ได้เห็น รากฐานของวิหารเก่าเป็นแนวปรักหักพัง มีก้อนอิฐวางเป็นรอยแนว รากฐานเดิม และได้เห็นพระพุทธรูปมีเศียรสมบุรณ์ มีแขน ขา หัก เป็นหลายสิบส่วน ข้าพเจ้าจึงเก็บรวมเอาไว้ที่โคนต้นมะม่วง หวังว่า ในวันใดวันหนึ่งข้างหน้านั้น จะขอนายช่างมาประกอบต่อให้เข้ากัน เป็นพระพุทธรูปที่สมบุรณ์ แล้วนำเอาไปตั้งไว้ที่สมควรเพื่อให้ได้กราบไหว้สักการบูชาต่อไป

แต่อยู่มาหลายวันเช้า ขึ้นส่วนของพระพุทธรูปที่เก็บไว้นั้นก็หายไปหมดไม่เหลืออยู่ให้เห็นแม้แต่ชิ้นเดียว ไม่รู้ว่าเป็นบุคคลผู้ใดมาขโมยเอาไปหมด ในวันต่อมา ข้าพเจ้านั่งภาวนาดู ก็เห็นนิมิตอีกว่าศาลาหลังดังกล่าวมานั้น ในวันทำบุญถวายแก่พระสงฆ์ก็มีพระสงฆ์ ๔ รูป สามเณร ๑ รูปมี

๑. หลวงพ่อคำอ้าย วิฑูรธมโม
๒. ข้าพเจ้าเอง
๓. พระเจริญ
๔. พระวิสัย
๕. สามเณรถาวร

รวมเป็น ๕ รูป ร่วมกันอยู่ในงานฉลองศาลาหลังดังกล่าว

มีคณะศรัทธาทั้งหญิงชายมาร่วมกันทำบุญประมาณ ๒๕๐ คนเศษ
รูปทรงกาลานั้น เป็นทรงไทยครึ่งปั้นหยา หลังคามุงใบตอง เสาไม้ตั้ง
ไม้รัง (ไม้แะ ไม้เปา) ยาวประมาณ ๙ เมตร กว้างประมาณ ๖ เมตร
ฝาอกอิฐสูง ๑ เมตรครึ่ง ฝาปิดด้วยใบตองตึงเท่านั้น เมื่ออยู่นานปีไป
ก็แตกพังทลายลงง่าย ๆ จึงทำให้พวกเรามาพบในภายหลัง เห็นซาก
ปรักหักพังไปจนหมดทุกอย่างแล้วนั่นเอง

เหตุฉะนั้น ในสำนักสงฆ์แห่งนี้สันนิษฐานได้ว่า เป็นสำนักสงฆ์
ที่เก่าแก่แต่โบราณนานปี ดังได้กล่าวมาตามที่ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิต
เอาไว้ว่า สำนักนี้สร้างมานานกาลแล้ว นับมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ปัจจุบัน
นี้รวมได้ ๘๐๖ ปี ที่ข้าพเจ้านับมาตั้งแต่เห็นนิมิตในสถานที่นี้

เมื่อข้าพเจ้ามาพัก ทำความเพียรภาวนาอยู่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวก
นี้นั้น ในเริ่มแรก ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะพักอยู่ภาวนาไปเรื่อย ๆ ลองดู
สักเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะเดินทางไปหาสถานที่บำเพ็ญภาวนาในที่อื่น
อีกต่อไป แต่เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติทำความเพียรภาวนาไปในที่นี้
ก็ทำให้จิตใจสงบเป็นสมาธิดีมาก ก็มีความคิดเกิดขึ้นมาว่า ถ้าเราปฏิบัติ
ภาวนาที่นี่แล้ว จิตใจของเราสงบเป็นสมาธิ เราที่ตั้งใจบำเพ็ญเพียร
ปฏิบัติภาวนาอยู่ที่นี้นานๆ ก็คงไม่เป็นไร เพราะแม้แต่หลวงปู่แหวน
ท่านก็ยังปฏิบัติภาวนา ทำความเพียรอยู่ที่นี้ได้มานานถึง ๑๑ พรรษา
หลวงปู่ท่านมีขันติ มีความอดทนแค่ไหนหนอนี้ เพราะที่สำนักสงฆ์
อรัญญวิเวกแห่งนี้ มีความทุกข์ยากลำบากมาก ห้องน้ำก็ไม่มีแม้แต่
ห้องเดียว เพียงแต่ขุดเป็นหลุมสำหรับถ่ายอุจจาระปัสสาวะเท่านั้น
น้ำที่จะใช้อาบ ใช้ล้างบาตร ล้างถ้วยจาน ชาม ก็ไม่มีใช้ เมื่อต้องการ

จะอาบน้ำ จะใช้น้ำแต่ละครั้ง ก็ต้องหิ้วถังน้ำ (น้ำคูล) เดินลงมาจาก
สำนักสงฆ์ฯ บนเนินเขา เพื่อไปหาหนองน้ำ อาบน้ำ ตักน้ำมาใช้มาดื่ม
ทำอย่างนี้ทุกๆ วันเป็นกิจวัตร พระต้องมีความอดทนจริงๆ จึงจะอยู่ได้
ส่วนปัจจัยสี่ และสิ่งของอื่นๆ นั้น แนนอน ไม่ต้องพูดถึง
เลยว่า จะจับจ่ายใช้สอยอย่างไร จะลำบากยากเข็ญเท่าไร เพราะแต่อดีต
ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็สนปูถูตัว ไม่ชืดไฟ เทียน ฐูป ยารักษาโรคต่างๆ
ไฟฟ้า ผ้าสบงจีวร บริหาร เครื่องใช้ต่างๆ ของพระเถร ก็เป็นอันว่า
ต้องแสวงหาซื้อมาใช้เอง เพราะคณะศรัทธาสมัยก่อนนั้น ก็พากันเลี้ยง
ดูภายในครอบครัวของตนเอง ก็มีความซัดสนลำบากกันอยู่แล้ว
จะหาเอาอะไรมาถวายพระเถรเล่า ก็มีเหตุขัดข้องจำเป็นจริงๆ

ถ้าเราทุกคนมาพากันคิดดูให้ดีแล้ว คณะศรัทธาญาติโยม
สมัยก่อนที่ผ่านมาแล้วนั้น ก็เป็นบุคคลมีจิตใจเป็นกุศลจริงๆ นะ จึงมี
ศรัทธา มีความสามารถอุปถัมภ์ดูแลรักษาสำนักสงฆ์อรัญญวิเวกแห่งนี้
จนมาถึงลูก หลาน เหลนทั้งหลายทั้งหมด ได้มาอยู่พักพำอาศัยนั่งนอน
อยู่ปฏิบัติธรรมภาวนา ก็ถือได้ว่า ปุ่ยาตายาย พ่ออู๋แม่อู๋ย พ่อแม่
ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหล่านั้นได้เป็นบุคคลที่มีเมตตา แก่ลูกหลานจริงๆ
พวกเราทุกคนควรที่จะน้อมนึก ระลึกถึงท่านทั้งหลายเหล่านั้น และทำบุญ
กุศลแผ่ไปให้แก่ท่านเหล่านั้นด้วย ก็จะเป็นการตอบสนอง แทนบุญคุณ
ของท่านทั้งหลายผู้มีพระคุณแก่พวกเรา ที่ท่านได้พากันรักษาสถานที่
สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกเอาไว้สืบมาจนถึงพวกเราในปัจจุบันนี้

ถ้าหากจะกล่าวถึงเรื่องของข้าพเจ้า ผู้เขียนประวัติสำนักสงฆ์ฯ
แห่งนี้ ว่าตั้งแต่เริ่มแรก การที่ได้มาพักอยู่ปฏิบัติภาวนา บำเพ็ญเพียร

ในสถานที่แห่งนี้ มีความทุกข์ยากลำบากเพียงใด ก็ไม่ยากพูดถึงกันเลย แต่หากว่าครัทธาญาติโยมที่ได้มาพบกับข้าพเจ้าแล้ว ก็ให้ถามดูก็แล้วกันนะ จะได้อธิบาย เล่าให้ฟังย่อๆ ดีกว่า เพราะจะได้รู้เรื่องราว ทราบดีแน่นอน

ในวันที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๕ สำนักสงฆ์อรัญญวิเวก บ้านปงแห่งนี้ จึงได้ก่อตั้งเป็น “วัดอรัญญวิเวก” และได้ปรับปรุงพัฒนา ก่อสร้าง กุฏิ เสนาสนะ ศาลาที่พักอาศัย ให้ได้รับความสะดวกสบาย ตามกำลังความสามารถเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน สำนักสงฆ์แห่งนี้ มีเนื้อที่ ๓๑ ไร่ ๑ งาน ๘๔ ตารางวา

จะเห็นได้ว่าสำนักสงฆ์อรัญญวิเวกบ้านปงแห่งนี้ มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานนับปีพอสมควร คณะครัทธาญาติโยมในบ้านปงตั้งแต่บรรพบุรุษเป็นต้นมา ได้ช่วยกันทำนุบำรุงตามกำลังความสามารถสืบต่อๆ กันมา หลวงปู่ครูบาอาจารย์กัมมัฏฐานทั้งหลาย ก็ได้มาพักอยู่จำพรรษาตลอดดามีได้ขาด ดังที่ได้กล่าวนามมาในหนังสือประวัติฯ เล่มนี้ ทุกท่านล้วนแต่เป็นผู้มีคุณธรรม มีศีลาจารวัตรในทางพระพุทธศาสนา เป็นที่เคารพบูชากราบไหว้ เป็นเนืองนาบุญของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ดังนั้น ผู้ปรารถนาบุญกุศล ก็ควรช่วยกันทำนุบำรุง สำนักสงฆ์อรัญญวิเวกบ้านปง หรือ “วัดอรัญญวิเวก” แห่งนี้ ให้เจริญรุ่งเรือง เพื่อเป็นอนุสรณ์ของอนุชนรุ่นหลังสืบต่อไป ตลอดกาลอันยาวนาน

ข้าพเจ้า ได้เรียบเรียงประวัติของวัดอรัญญวิเวกแห่งนี้โดยย่อ ๆ และคงจะมีการขาดตกบกพร่องไปบ้าง ไม่สมบูรณ์ตามประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของสำนักสงฆ์แห่งนี้

ประวัติ

การสร้างพระเจดีย์วัดอรัญญวิเวก บ้านปง

เรื่องเหตุที่จะสร้างพระเจดีย์องค์นี้ขึ้น ที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวก บ้านปง ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ นั้นมีอยู่ว่า ยังมีคณะศรัทธาตระกูลหนึ่ง ได้พากันเข้าวัดฟังธรรมจำศีล ตั้งแต่ครั้งสมัยที่หลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ ได้มาจำพรรษาในสำนักนี้ เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว และคณะศรัทธาก็ได้พากันอุปถัมภ์ บำรุงวัดวาอาราม สำนักสงฆ์แห่งนี้สืบมาจนถึงปัจจุบันนี้

เมื่อกาลเวลาได้เวียนมาถึงฤดูกาลเข้าพรรษาของพระภิกษุ ซึ่งเป็นวันเสาร์ที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๑๐ แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๐ เหนือ (เดือน ๘ ใต้) แม่บัวใส ชัยมงคล ผู้ที่ได้มาจำศีลอุโบสถพร้อมหมู่คณะศรัทธาเป็นประจำ ก็เกิดอาการป่วยหนักขึ้นในเวลา ๘ โมงเช้า พ่อหนานศรีธน สุมดาอิม พร้อมทั้งบุตรธิดาของแม่บัวใส จึงนำรถยนต์มารับแม่บัวใสไปรักษาตัว ที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค ในจังหวัดเชียงใหม่ แต่ถึงกระนั้นอาการป่วยของแม่บัวใสก็ยังหนักมาก พี่น้องและบุตรธิดาของแม่บัวใสทุกคนก็พร้อมใจกันบอกให้แม่บัวใสอธิษฐานอยู่ในใจว่า “ถ้าอาการเจ็บป่วยครั้งนี้ค่อยสบายหายดีแล้ว ข้าพเจ้าจะขอสร้างพระเจดีย์ตั้งไว้ที่สำนักสงฆ์อรัญญวิเวก ๑ องค์ ให้เป็นพยานในชีวิตของข้าพเจ้าที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ให้มาพบพุทธศาสนา” เมื่อได้อธิษฐานแล้ว อาการเจ็บป่วยก็ค่อย ๆ สบายดีขึ้นทุก ๆ วัน จนได้ออกจากโรงพยาบาล มาพักผ่อนอยู่กับลูกหลาน เมื่อแม่บัวใสหายป่วย

พระเจดีย์ วัดอรุณญวิเวก บ้านโป่ง

หลวงพ่อเปลี่ยน ปันญาปทีโป

๗ ตุลาคม ๒๕๑๙

สบายดีขึ้นพอสมควรแล้ว จึงตั้งใจมารับศีลตามวันขึ้น - แรม ๙ ค่ำ ๑๔ ค่ำ และ ๑๕ ค่ำ ตามกำลังของตนเอง

บัดนี้ แม่บัวใสจึงได้ปรึกษาหารือกับพี่น้องลูกหลานว่าจะสร้างพระเจดีย์ตามคำอธิษฐานของตนเอง และคิดว่าการสร้างพระเจดีย์นี้จะเอาอะไรเข้าบรรจุไว้ในพระเจดีย์ตามจารีตประเพณีโบราณของล้านนาไทยและที่ต่าง ๆ พ่อหนานศรีธนจึงมาคิดขึ้นได้ว่า หนานชินเคยเล่าให้ฟังว่า มีพระบรมธาตุอยู่ที่บ้าน ดังนั้น จึงหาโอกาส วัน และ เวลาที่จะออกเดินทางไปขอพระบรมธาตุที่บ้านของหนานชิน

เมื่อได้โอกาสดีแล้วคือวันศุกร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ แรม ๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เหนือ (เดือน ๙ ใต้) พ่อหนานศรีธน พร้อมด้วยหมู่คณะศรัทธาทั้งหลายจึงได้นำรถยนต์มารับข้าพเจ้าที่วัดไปด้วย เมื่อออกเดินทางไปถึงอำเภอสันกำแพงแล้ว ก็ได้ไปพักอยู่ที่ร้านศิริชัย และได้ขอให้เจ้าของร้านศิริชัย คือ นายหลาน วงศ์ไชย นั่งรถไปส่งที่บ้านของหนานชิน อีหม๊ะ ที่บ้านเหล่า อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเดินทางไปถึง ก็ได้พบกับหนานชินเจ้าของบ้านพอดี หนานชินทำการต้อนรับปฏิบัติสนธาทามกำลังของตนแล้ว จึงไต่ถามว่า “พวกท่านพากันมาทำไมหนอ มาเพื่อประสงค์สิ่งอันใด หรือว่ามาเยี่ยมเยียนความทุกข์สุขของผมธรรมดา”

พ่อหนานศรีธน จึงพูดขึ้นว่า “จะมีคนสร้างพระเจดีย์ขึ้น คือ แม่บัวใส ชัยมงคล เป็นเจ้าศรัทธา พร้อมด้วยพี่น้องลูกหลานและคณะศรัทธาบ้านปางทั้งหลาย ซึ่งจะช่วยกันบริจาคทรัพย์ สมทบทุนตามกำลังศรัทธา แต่ก็ยังขาดของที่จะเอาเข้าบรรจุในพระเจดีย์ และ

ที่ได้พากันมาหาในวันนี้ ก็เพื่ออยากจะขอเอาพระบรมธาตุที่หนานมีอยู่
ที่บ้าน ที่หนานเคยได้มาตั้งแต่เดิมนั้น ยังมียู่หรือไม่ถ้ายังมีก็ขอด้วย
จะได้เอาไปบรรจุไว้ในพระเจดีย์ เมื่อสร้างขึ้นแล้ว”

หนานชินก็บอกว่า “ยังมีอยู่” และก็ได้นำเอาพระบรมธาตุมาเป็นมา
เหตุที่ได้พระบรมธาตุมาว่า ได้รับพระบรมธาตุมาจากพระอาจารย์วิลาโส
เจ้าอาวาสวัดสันกำแพง ตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
เมื่อปีมะแม พ.ศ. ๒๔๗๔ เหตุที่จะได้รับพระบรมธาตุนั้น เนื่องจากเวลา
นั้นได้บวชเป็นสามเณรมีชื่อว่า ธัมมะเสนา (จู อธิธัมมะ) เป็นศิษย์
ของเจ้าพระคุณท่าน เมื่อจะย้ายสำนักไปเรียนนักธรรมบาลีที่วัด
เจดีย์หลวง โดยพ่อน้อยคำตัน คุณแม่นาง มณีจักร์ และท่านอาจารย์
นำไปฝากไว้เป็นศิษย์พระมหาพิว (พระสุมมงคลมุนี) วัดบวรมงคล ธนบุรี
ในปัจจุบันนี้ พระคุณเจ้าท่านอาจารย์ได้มอบพระบรมธาตุไว้ให้ก่อน
จะออกจากวัด ๑ วัน คือ วันอาทิตย์ที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔
ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๘ (๘ สองหน) ประมาณ ๒๐.๐๐ น.

ท่านบอกว่า “ข้าจะให้ของดี คือพระธาตุ ซึ่งเป็นของบิดาของท่าน
มีชื่อว่าพ่อหนานศรีวิชัย คำปา บ้านสันใต้ หมู่ที่ ๘ ตำบลสันกำแพง
อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่” เวลานั้นอายุของท่านเจ้าพระคุณ
อาจารย์ ประมาณ ๖๕ ปี และท่านได้กล่าวว่า “การให้พระธาตุแก่เธอ
ครั้งนี้ เหมือนกับให้ชีวิตจิตใจขอให้เธอตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี ให้มี
ความรู้รักษาตัว และเพื่อแผ่แก่คนทั้งหลายจะได้ช่วยเหลือครูอาจารย์
ต่อไปภายหน้า การให้พระธาตุนี้ เหมือนกับว่าฝากพระศาสนาด้วย
ขอจงรักษาไว้ให้ดี”

หนานชินเล่าว่า ได้รักษาพระธาตุ ที่เจ้าพระคุณอาจารย์ให้ไว้ เป็นอย่างดี จนกระทั่งได้ลาสิกขาจากสมณเพศมาเป็นคฤหัสถ์ ครั้นมาถึงวันศุกร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ แรม ๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เหนือ (เดือน ๙ ใต้) พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป และพ่อหนานศรีชน สุมดาอิม ตลาดบ้านปง ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมด้วยหมู่คณะครุฑาบ้านปงทั้งหลาย ก็ได้ไปที่บ้าน ปรรภาว่าจะสร้างพระเจดีย์ แต่ไม่มีพระบรมธาตุบรรจุ จึงได้ร้องขอข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยินดี สาธุการยกให้ พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป และพ่อหนานศรีชน พร้อมด้วยหมู่คณะครุฑาทั้งหลาย เพื่อจะได้เอาพระธาตุบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์ เป็นที่สักการบูชา นำมาแห่งการกุศลของหมู่คนและเทวดาทั้งหลายในพระบรมพุทธศาสนาตลอดไปกาลนาน พวกคณะครุฑาก็ได้ออนุโมทนาสาธุการด้วย

หนานชินเล่าให้ฟังต่อว่า พระบรมธาตุที่ได้มอบให้พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป และพ่อหนานศรีชน พร้อมด้วยคณะครุฑา เพื่อนำไปบรรจุไว้ในพระเจดีย์นี้ เมื่อครั้งที่หนานชินรักษาปฏิบัติอยู่ตามปกติเมื่อถึงวันขึ้น - แรม ๑๔ และ ๑๕ ค่ำ มักจะแสดงปาฏิหาริย์ ให้ปรากฏอยู่เสมอ ขณะที่แสดงปาฏิหาริย์นั้นจะเห็นเป็นแสงสีขาวนวล เย็นตา และมีรัศมีสว่างจ้าทั่วบริเวณบ้าน บางครั้งลอยพุ่งขึ้นสู่อากาศ แล้วก็เสด็จไปทางทิศตะวันออกบ้าง ทิศตะวันตกบ้าง ทิศเหนือบ้าง ทิศใต้บ้าง ประมาณ ๓ ชั่วโมง ก็เสด็จกลับคืนมาตามเดิม ข้าพเจ้า มารดา และญาติพี่น้องได้เคยเห็นพระบรมธาตุแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นประจักษ์ แก่ตาแก่ผู้ที่ได้สักการบูชา อย่างนี้อยู่เสมอ

เมื่อหนานชินเล่าเรื่องความเป็นมาของพระบรมธาตุให้ฟังจบ และได้มอบพระบรมธาตุให้แล้ว ก็พร้อมกันล่ำลาหนานชิน ออกเดินทางไปส่งเจ้าของร้านศิริชัย และเดินทางเข้าจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อจะหาซื้อโกศสำหรับบรรจุพระบรมธาตุที่ได้มานั้น เมื่อหาซื้อได้แล้วจึงนำพระบรมธาตุเข้าบรรจุไว้ในโกศ แล้วก็ออกเดินทางกลับวัด พวกคณะศรัทธาทั้งหลายก็พากันกลับบ้านตามเดิม

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงวัดแล้ว ก็ได้ยกเอาโกศที่บรรจุพระบรมธาตุนั้นขึ้นไว้ที่ตู้บูชา ต่อมาถ้าถึงวัน ขึ้น - แรม ๑๔ และ ๑๕ ค่ำ ก็ได้เอาโกศพระบรมธาตุนั้นไปที่ศาลาโรงธรรม ให้อุบาสกอุบาสิกาที่มาทำบุญกุศลรักษาศีลได้สักการบูชา ต่อมาจนถึงวันพุธที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือนยี่เหนือ (เดือน ๑๒ ใต้) ในตอนค่ำของวันนี้ประมาณ ๒๐.๐๐ น. ข้าพเจ้าได้เดินจงกรมอยู่ข้างกุฏิ ก็ได้เห็นพระบรมธาตุแสดงปาฏิหาริย์เสด็จลอยมาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกุฏิ ให้ความสว่างไสวไปทั่วใกล้บริเวณกุฏิ แล้วก็ดับไป

ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปบนกุฏิ เข้าไปเปิดดูโกศที่บรรจุพระบรมธาตุในวันนั้น ก็ได้เห็นพระบรมธาตุขึ้นมาวางอยู่บนก้อนสำลีที่ห่อไว้ จึงเข้าใจจริงว่าพระบรมธาตุได้แสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นจริง ก็เลยเก็บไว้ในสำลีตามเดิม

บัดนี้ เจ้าคณะศรัทธาและพี่น้องลูกหลานทุกคน ก็ได้วิ่งเต้นหาเครื่องอุปกรณ์การก่อสร้างมารวบรวมไว้ จนมาถึงวันเสาร์ที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ.๒๕๑๑ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๗ เหนือ (เดือน ๕ ใต้) เบิกสัน (ปีวอก) จุลศักราช ๑๓๓๐ จึงได้เริ่มการขุดรากฐาน เพื่อจะทำการก่อสร้างพระเจดีย์ต่อไป

การก่อสร้างพระเจดีย์องค์นี้ มีนายช่างชื่อ สล่าตีบ ไชยศรี บ้านปาง ตำบล อินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมกับคนงาน ส่วนเจ้าคณะศรีทชานั้นมี แม่บัวใส ชัยมงคล และพี่น้อง พร้อมด้วย ลูกหลานทุกคน และการขนส่งเครื่องก่อสร้างนั้น มีลูกหลานเป็นผู้ดำเนินการขนส่งให้เรื่อยมา พร้อมด้วยครูเกษม สวัสดิ์ และครูเสาร์ จุลลนิล ก็ได้นำเด็กนักเรียนของโรงเรียนบ้านหางดง มาช่วยกันทำงาน จนก่อนอิฐส่งให้ตามกำลังศรัทธา จนถึงวันทำพิธีวางศิลาฤกษ์ และได้อัญเชิญพระบรมธาตุไปบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์

ในวันนั้น คณะเจ้าศรัทธาทั้งหลายได้จัดงานทำบุญขึ้นในวันทำพิธีศิลาฤกษ์และก็ได้อาราธนาอิมมัตพระสงฆ์ต่างวัด มาร่วมกันทำพิธีตามประเพณีที่ครูบาอาจารย์ทำสืบ ๆ กันมา ในงานนี้ เมื่อพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์เสร็จแล้ว การสวดวางก้อนศิลาฤกษ์นั้น ได้มีครูบาคำแสน คุณารังกาโร วัดสันโค้ง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้ชำนาญในการทำพิธีนี้ และการอัญเชิญพระบรมธาตุเข้าบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์ พร้อมด้วยพระธาตุของพระสาวกด้วยรวมทั้งหมดมี ๒๓ องค์ เพราะว่าพระธาตุทั้งหลายเหล่านี้ ได้มีบรรพชิตและพวกคณะศรัทธาทั้งหลาย ได้นำมามอบให้ก่อนวันเข้าบรรจุ

ฉะนั้น แสดงให้เห็นว่า พระเจดีย์องค์นี้ได้มีพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้า และ พระธาตุของพระสาวก ที่ได้อัญเชิญเข้าบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์โดยเรียบร้อยแล้ว เมื่อการก่อสร้างต่อไปจนถึงยอดแล้ว พวกเจ้าภาพคณะศรัทธาก็ได้พากันทำบุญในงานทำพิธียกยอดฉัตรอีกครั้งหนึ่ง

พิธีทำการยกยอดฉัตรนั้น มีพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์เสร็จแล้ว พระสงฆ์ก็พาพวกศรัทธาเจ้าภาพ ไปทำพิธีบูชาดอกไม้ธูปเทียนที่พระเจดีย์จากนั้นก็นำฉัตรมาผูกเชือกที่เตรียมไว้ มีพระสงฆ์ชักยกยอดฉัตรขึ้นทีละน้อยขณะที่พระสงฆ์ทั้งหลายสวดชะยันโต ๑ จบ แล้วก็ยกฉัตรขึ้นปักยอดพระเจดีย์เป็นเสร็จพิธี ต่อมาก็โบกฐานพระเจดีย์และก่อกำแพงแก้วต่อไป ครั้งเมื่อยังก่อกำแพงแก้วไม่เสร็จดี ในตอนที่ ๔ ใกล้เคียงสว่างพระบรมธาตุก็แสดงปาฏิหาริย์บนยอดพระเจดีย์ให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง มีแสงสว่างเห็นตัวขององค์พระเจดีย์หมด ครั้งนี้นับเป็นครั้งที่ ๒ ตั้งแต่ได้รับพระธาตุมาจากหนานชิน สมกับความปรารถนาของคณะเจ้าศรัทธาที่ได้เสียสละกำลังทรัพย์ กำลังกาย กำลังวาจา และกำลังปัญญา เพราะต่างหาหนทางไปสู่ความสุข

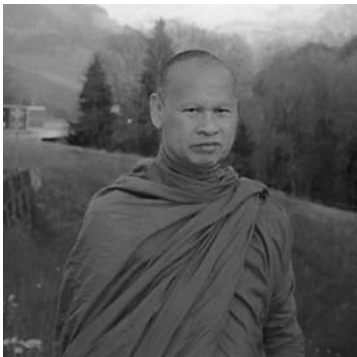
การสร้างพระเจดีย์ครั้งนี้ ก็ได้มีแม่บัวใส ชัยมงคลและพี่น้องลูกหลาน พร้อมด้วยญาติมิตร ศรัทธาทั้งหลาย บ้านใกล้และบ้านไกล ก็ได้มาอนุโมทนา บริจาคทรัพย์ตามกำลังศรัทธา เพราะมีความเห็นว่าการสร้างพระเจดีย์นี้มีประโยชน์ไว้เพื่อให้พุทธบริษัททั้งหลายที่ได้มาจากทิศทั้ง ๔ ผู้มีใจบุญเลื่อมใสในพระศาสนาจะได้มากราบไหว้ สักการบูชา ดอกไม้และธูปเทียน ต่อไปกาลนาน แล้วก็จะได้ไปบังเกิดในสุคติภพ

อีกอย่างหนึ่ง ในวันสำคัญของผู้เลื่อมใสในพระศาสนา ก็มีอยู่อีก ๓ วัน คือ วันมาฆบูชา ๑ วันวิสาขบูชา ๑ และวันอาสาฬหบูชา ๑ ใน ๓ วันนี้ ชาวพุทธบริษัทอุบาสกอุบาสิกา ศรัทธาทั้งหลายตามวัดต่าง ๆ ที่มีพระเจดีย์นั้น ก็จะพากันหาดอกไม้ธูปเทียน มาทำพิธี

เวียนเทียนประทักษิณ ๓ รอบ ขององค์พระเจดีย์นั้นแล้วก็พากันบูชา
ดอกไม้ธูปเทียนที่พระเจดีย์ ตามประเพณีนิยมของผู้มีความเคารพ
ในพระพุทธศาสนา ที่ได้ทำกันสืบ ๆ มาจนถึงปัจจุบันนี้

บัดนี้ การก่อสร้างพระเจดีย์ก็สำเร็จลงด้วยความเรียบร้อยแล้ว
ในวันจันทร์ที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๑๒ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๙ เหนือ
(เดือน ๗ ใต้) ปีระกา จุลศักราช ๑๒๒๑ ความสูงขององค์พระเจดีย์
องค์นี้ วัดตั้งแต่พื้นดินถึงยอดสูงสุด ๑๑ เมตร ๗๐ เซนติเมตร
ความกว้างของฐานกว้าง ๔ เมตร วัตรอบตัวฐานจึงรวมเป็น ๑๖ เมตร
สิ้นทุนทรัพย์ในการก่อสร้างเป็นเงิน ๒๓,๗๐๒.๐๕ บาท (สองหมื่นสาม
พันเจ็ดร้อยสองบาทห้าสตางค์)

การก่อสร้างพระเจดีย์ตั้งแต่ต้นมา จนสำเร็จเรียบร้อยลงเช่นนี้
ก็ด้วยบุญบารมีของพวกครุฑาทั้งหลาย ที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกันริเริ่มการ
ก่อสร้าง นับว่าได้พากันก่อสร้างการกุศลผลบุญในคราวครั้งนี้ ขอจง
ให้เป็นอนุสนธิ์ เป็นปัจจัยเพื่อจะทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพานในอนาคตกาล
เทอญ

พท: *เบ็ลี่ยน ปัญญาปทีโป*

พระอาจารย์เบ็ลี่ยน ปัญญาปทีโป
วัดอรัญญวิเวก บ้านปาง

รายนามผู้จัดพิมพ์ ครั้งที่ ๑

พระกมล อัครธัมโม	๑,๐๐๐ - คุณแม่ไทร เอกนาม และครอบครัว	๒๐๐ -
พระสमान ปิยโสโม	๑,๐๐๐ - คุณแม่ลำเจียก สุรินทรามนต์	๕๐๐ -
ครอบครัววงมงคลกุล	๑๗,๔๕๐ - ด.ช.จลรัฐ จันทรรุ่ง	๒๐๐ -
ครอบครัวสว่างสุริยาภรณ์	๑,๐๐๐ - คุณณัฐรา-คุณณัฏยาภรณ์-คุณสุตาทิพย์ เจียรวงศ์	๑,๒๐๐ -
ครอบครัววิฑูริย์	๓,๐๐๐ - คุณสมทรง-Claud-Virian รัตนไทย	๗,๐๐๐ -
ครอบครัวไวทยาภูวัตติ	๙,๘๗๒ - คุณPhoukham Ratanatray & Family	๓,๐๐๐ -
คุณพรทิพย์ มุกดาสถิต และครอบครัว	๑,๐๐๐ - คุณอรวิสา รักนุ้ย และครอบครัว	๒๐๐ -
คุณยายพื้น เอี่ยมอำนาญ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณเดชชัย-คุณบริบูรณ์ เตือนราษฎร	} ๒,๐๐๐ -
คุณมรกต (ปู้ย) ฉัตรดี และครอบครัว	๓๐๐ - ด.ญ.ณัฐณิศา-ด.ช.จิรทีปต์ เตือนราษฎร	
คุณธนวรรณ จงมีรักษ์ และครอบครัว	๓๐๐ - นางวิไล ต้นติपाल	๑๖๐ -
คุณปิยะดา ญาณปรีชาวงษ์ และครอบครัว	๓๐๐ - นายประเวศ ต้นติपाल	๘๐ -
คุณสมจิตร จิระเกียรติกุล และครอบครัว	๓๐๐ - ด.ญ.นภิต เอื้อเจริญศรี	๖๕ -
คุณทองพูน เข้าวพานนท์ และครอบครัว	๓๐๐ - ด.ญ.ปวีร์ เอื้อเจริญศรี	๖๕ -
คุณศรีแก้ว นวลสม และครอบครัว	๓๐๐ - ด.ญ.ศรียา เอื้อเจริญศรี	๖๕ -
คุณแม่วันเพ็ญ อัมพันธ์จันทร์ และครอบครัว	๓๐๐ - นางอภิวันท์นทร์ เอื้อเจริญศรี	๖๕ -
คุณชญาณีดี ทมีดำ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณอากาศพร เศรษฐโกมุท	๔๐ -
น.อ. ทนึ่ง เมฆมัญญา เมฆกระจำง และครอบครัว	๓๐๐ - คุณเกียรติศักดิ์ กองปุด	๘๐ -
คุณสมชาย เอี่ยมอำนาญ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณวิมล ตันติเจริญวิโรจน์ และครอบครัว	๘๐ -
คุณไวพจน์ เอี่ยมอำนาญ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณสุปราณี สิ้นรุ่งขาล และครอบครัว	๘๐ -
ยายกฤษ ชัยวงษ์ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณพรสวรรค์ พฤทธิไพศาล	๘๐ -
คุณอนงค์-คุณสมพร สุตหอม และครอบครัว	๓๐๐ - คุณอารีย์ ต้นติपाल	๕๐ -
คุณมาลี สุขประสงค์ และครอบครัว	๕๐๐ - คุณชาติร์ วุฒิปัญญาคม และครอบครัว	๗๒ -
คุณพิมพ์ภรณ์ ทรงเจริญ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณสิทธิพงษ์ วงศ์รัตนางกูร และครอบครัว	๘๐ -
คุณชุ่มพร-คุณกัญญา โทรเจริญ และครอบครัว	๓๐๐ - คุณสุทธินันท์ แซ่ฮึง	๒,๐๐๐ -
คุณปิ่นพันธ์-คุณวิมา บุญประคอง และครอบครัว	๓๐๐ - Mr.Marcel Babois	๑๖๐ -
คุณบาง เอี่ยมอำนาญ และครอบครัว	๓๐๐ - บงกชเจมส์	๘๐ -
คุณศิริกาญจน์ จรรยาบุญยัง และครอบครัว	๓๐๐ - คุณธวัชพงศ์ ท่วงโกศล และครอบครัว	๘๐ -
คุณยุพธนา เหมเขียวกุล และครอบครัว	๓๐๐ - คุณวิจิตร พิทยสิริโพบูลย์	๕๐๐ -
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑,๐๐๐ - รวมเงินทั้งสิ้น	๖๐,๐๐๐ -

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด

วิสัยวิริยะ ๔๕๒

๔๘/๑๘๘ ซ.รามอินทรา ๖๘ ถ.รามอินทรา แขวง/เขต ดินนายาว กทม. ๑๐๒๓๐

โทร. ๐-๒๕๑๗-๗๕๕๕, ๐-๒๕๑๘-๐๑๓๒-๓, ๐-๒๕๑๘-๑๓๓๖-๕, ๐-๒๕๑๘-๑๗๑๗-๒

โทรสาร ๐-๒๕๑๗-๙๐๗๒, ๐-๒๕๑๘-๑๒๑๘ มือถือ ๐๘๑-๕๕๖-๕๐๗๑, ๐๘๑-๖๖๖-๐๗๕๗

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

កសិករស្រូវ

ព័ត៌មាន W.F. ២០២០

